

[Hans Rasmussen.]

samfund i øjeblikket er indrettet, må det være det private initiativ, understøttet af lovgivningsmagten, af regeringen, der skal se at få sat arbejdet i sving.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen har videre stirret på de 8 afstemningsområder, det er lykkedes at tilvejebringe i forhandlingerne mellem de to hovedorganisationer, og det ærede medlem siger, at man jo inden for de enkelte områder kan aftale arbejdstid, løn og øvrige vilkår, som skal gælde. Jeg vil dog gøre opmærksom på, at der inden for disse 8 afstemningsområder findes meget uhomogene organer. Det er jo ikke sådan, at man inden for et afstemningsområde afslutter en overenskomst, som så gælder for hele afstemningsområdet. Man slutter måske mange overenskomster, men man har samlet de beslægtede fag, f. eks. fagene inden for beklædningsindustrien, som nu engang hører sammen. Jernet er vel det mest homogene fag, og her har vi efterhånden fået dem alle sammen ind i Centralorganisationen af Metalarbejdere og slutter direkte overenskomst med vor modpart. Men ellers er det mange små overenskomster, som skal afsluttes inden for de enkelte afstemningsområder. Hvis de kan afsluttes på nogenlunde samme tidspunkt, kommer de til samlet afstemning; hvis ikke, skal de tages op hver for sig.

Derfor forekommer det mig at være en utopi at tænke sig, at man kunne bruge de 8 afstemningsområder til at gennemtvinge en lovgivning om, at der til hvert afstemningsområde skal knyttes en arbejdsløshedskasse. Det kan ikke lade sig gøre med de uhomogene foreninger, som findes inden for områderne, og det har da også vist sig, at man i kommissionen måtte erkende, at de 8 områder ikke var nok, man måtte have flere. Jeg tror, at endog det ærede medlem hr. Poul Sørensen måtte erkende, at vi skulle op imod 11. (Poul Sørensen: Nej!). Ja, det ved jeg altså ikke, men man mente i hvert fald i kommissionen, at vi skulle højere op, fordi visse fag

ligger så langt udenfor. Landbruget skal under alle omstændigheder have sit eget område, og så er vi altså oppe på 9. Derfor tror jeg ikke, at man her i det høje ting vil være i stand til at gennemtvinge en ændring af organisationerne i retning af industriforbund. Jeg vil heller ikke finde det ønskeligt, for jeg mener, at den bedste vej frem må være, at de organisk vokser frem af den udvikling, som er i gang. Jeg har den tro — og jeg vil sætte alle kræfter ind på det på mit eget område — at man efterhånden vil søge oprettet industriforbund som en mere homogen organisationsform. Det tror jeg vil være en bedre løsning på øjeblikkets problemer. Men jeg tror altså ikke, og jeg finder det ikke tilrådeligt, at man ad lovgivningens vej søger at presse det igennem, for man vil ikke være i stand til at føre det ud i det praktiske liv.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen mener, at det er mærkeligt, at nogle af kasserne — det kan vel være omtrent fifty-fifty — får noget mere og andre får noget mindre. Hertil vil jeg sige, at man har i den øjeblikkelige situation anvendt en fællesnævner, og andet og mere ligger der ikke i det. Tager man f. eks. metalarbejdernes kasse — og jeg forstod, at det ærede medlem hr. Poul Sørensen bl. a. efterlyste nogle tal herfra — kan jeg nævne, at vi efter nyordningen skulle udbetale i dagpenge i 1956-57 8 053 901 kr., og heraf får vi i statstilskud kun 7 pct., altså 563 773 kr. Når vi gennem denne ordning er i stand til at få lidt mere, er det, fordi vi har uforholdsmæssig mange forsørgere, der kommer i ledighed, og udgifterne dækkes ved, at vi får 75 pct. af de sociale udgifter, vor kasse har afholdt, men herom er det rigtigt, som den kommunistiske ordfører, det ærede medlem hr. Alfred Jensen, sagde, at tilskuddet til bolig forringes fra 100 til 75 pct., altså også et led i den ordning, man er ved at gennemføre.

Når det siges, at vi har en formue på 63 mill. kr. og kun giver et bidrag på